

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **V. S. V.**, zastoupená JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 8. 2020, č. j. 32 A 39/2018 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018, č. j. KUJI 34424/2018, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/23529/2017/9, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu jako řidička motorového vozidla tovární značky CHEVROLET, registrační zn. X, dne 16. 11. 2017 v 11:23 hod na silnici I/38 v obci Suchá ve směru jízdy od Jihlavy směrem na obec Stonařov překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 22 km/h.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, namítala, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, dále namítala nedostatečnou konkretizaci místa protiprávního jednání, neboť podle úředního záznamu měla být rychlost vozidla změřena v obci Suchá, ale vozidlo bylo zastaveno v obci Stonařov, tj. až dvě obce od místa měření. Podle žalobkyně spisový materiál neobsahuje žádný důkaz o tom, že byl přestupek spáchán, ani že ho spáchala žalobkyně.

[4] Krajský soud k námitce, že je nutno účastníka řízení vždy předem vyrozumět o provedení důkazu listinou, a je třeba o tomto úkonu sepsat protokol, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53, s tím, že od uvedených závěrů nemá důvod se odchýlit ani v nyní projednávané věci; všechny listiny, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a žalobkyně byla obeznámena s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat. Součástí správního spisu je úřední záznam ze dne 20. 12. 2017 o nahlížení do spisu; z něj mj. plyne, že zmocněnci žalobkyně byl spis předložen k nahlédnutí a současně byly zmocněnci k jeho žádosti vydány kopie listin ze spisu. Podle názoru soudu tak žalobkyně byla s listinami seznámena a vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán I. stupně s důkazy bezprostředně seznámil.

[5] Krajský soud dále uvedl, že pokud byla rychlost vozidla přístrojem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze; pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se pak objevila zpráva o chybě měření. K absenci fotografie řidiče v záznamu z měření krajský soud konstatoval, že v případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla, neboť ta standardně umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty, přičemž uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud ani nepovažoval za sporné, že by žalobkyně v době změření rychlosti řidičem měřeného vozidla nebyla, neboť žalobkyně konkrétně tuto skutečnost nezpochybnila. Soud k věci dále uvedl, že z úředního záznamu vyplynulo, že hlídka měla vozidlo žalobkyně od změření rychlosti až do zastavení neustále na dohled, neboť k zastavení vozidla došlo cca 1 min poté, co bylo vozidlo změřeno. Žalobkyně sice odmítla oznámení o přestupku podepsat, avšak ani uvedené neobsahuje žádné tvrzení, že by vozidlo v době spáchání přestupku neřídila; z tohoto pohledu argumentace žalobkyně, že vozidlo bylo zastaveno až o dvě obce dál, je irelevantní. Krajský soud shledal rovněž naplněny i formální požadavky na výrok rozhodnutí; správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku názvem obce Suchá a silnicí I/38 ve směru jízdy od Jihlavy směrem na obec Stonařov. Fotodokumentace přesně zachycuje místo změření, čímž s maximální možnou mírou podrobnosti dokládá správnost vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Obec Suchou lze považovat za malou obec a komunikace I/38 skutečně prochází celou obcí; ani žalobkyně sama netvrdila, že by se přestupek stal na jiném místě či dokonce mimo obec. Z úředního záznamu pak plyne, že měření bylo provedeno u domu č. p. 15.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[7] Stěžovatelka po úvodní rekapitulaci žaloby namítá, že krajský soud se meritem žalobních námitek ohledně procesních vad v podstatě nezabýval, když na ně reagoval pouze pod body 26 a 27 rozsudku, kde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53, a na jeho základě dospěl k závěru, že pokud zmocněnec po vydání příkazu ve věci nahlížel do spisu po dobu 5 minut a následně již nebyly do spisu žádné listiny

pokračování

vloženy, tak tímto pouhým nahlédnutím do spisu lze kompletně nahradit proces dokazování. K tomu stěžovatelka předně podotýká, že citovaný rozsudek, č. j. 2 As 33/2016 – 53, se týkal typově zcela jiné věci – správního deliktu provozovatele vozidla spočívajícího v parkování vozidla bez uhrazení parkovacího poplatku. Podle stěžovatelky Nejvyšší správní soud pouze v této konkrétní věci dospěl k závěru, že nebylo třeba nařídit ústní jednání. Stěžovatelka však namítala, že v její věci vůbec nebylo provedeno dokazování, a to ani mimo ústní jednání, resp. že nebyla o termínu provádění důkazů vyrozuměna a nemohla se ho zúčastnit, byť i mimo ústní jednání. Podle stěžovatelky není dostatečná ani úvaha správního orgánu I. stupně ohledně hodnocení důkazů, neboť správní orgán neuvedl, které důkazní prostředky a jak konkrétně posoudil; odůvodnění v napadeném rozhodnutí není dostatečné, tím správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů, protože není možné přezkoumat zákonnost a správnost jeho úvah. Skutkový stav tak nelze považovat pro vydání rozhodnutí za řádně zjištěný a stěžovatelčino protiprávní jednání za prokázané. Celé řízení bylo stíženo těžkými procesními vadami zasahujícími do základních práv stěžovatelky a tím, že se krajský soud těmito námitkami nijak nezabýval a nevypořádal je, založil nepřezkoumatelnost svého rozsudku. S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatelka zrušit napadený rozsudek a spolu s ním i napadené rozhodnutí, a přiznat jí právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[12] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, atp.).

[13] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm

nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[14] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z výroků rozsudku krajského soudu lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek obsahuje výrok, který není vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů krajský soud dospěl k závěru o nedůvodné žalobní argumentaci stěžovatelky. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a vypořádal všechny pro věc základní námitky stěžovatelky.

[15] Namítá-li stěžovatelka nevyřádkování námitky neprovedením dokazování a s tím související řádně nezjištěný skutkový stav, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na správní spis, z něhož vyplývá následující. Dne 16. 11. 2017 prováděla kontrolní hlídka Policie ČR měření rychlosti v obci Suchá na silnici I/38 u domu č. p. 15 měřícím zařízením AD9c; hranice obce je označena dopravními značkami IS 12a a IS 12b a je zde stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. V čase 11:23 hodin projelo měřeným úsekem vozidlo stěžovatelky, ve směru jízdy z obce Jihlava na obec Stonařov; měřícím přístrojem po odečtu odchylky byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/hod. Vozidlo bylo následně v 11:24 hod. policejní hlídkou zastaveno na pravé straně u krajnice vozovky na silnici I/38 v obci Stonařov ve směru jízdy na obec Moravské Budějovice; stěžovatelka byla vyzvána k předložení dokladů. Hlídka Policie ČR sepsala se stěžovatelkou oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které stěžovatelka odmítla podepsat. Policie ČR vyhotovila dne 16. 11. 2017 úřední záznam a spolu s oznámením o přestupku, záznamem o přestupku ze silničního rychloměru a ověřovacím listem rychloměru věc předala správnímu orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že již na tomto místě je třeba námitku stěžovatelky stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. o tom, že nebylo prokázáno, zda přestupek spáchala vůbec ona, odmítnout jako zcela nedůvodnou.

[16] Správní orgán I. stupně si vyžádal výpis z evidenční karty řidiče na jméno stěžovatelky a dne 5. 12. 2017 vydal podle § 90 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 150 správního řádu, příkaz, kterým stěžovatelce uložil pokutu ve výši 2 500 Kč za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu s odkazem na § 18 odst. 4 téhož zákona. Proti příkazu podala stěžovatelka odpor, a bylo proto pokračováno v řízení.

[17] Správní spis dále obsahuje úřední záznam ze dne 20. 12. 2017 o nahlížení do spisu, kdy se v 13:05 hod dostavil ke správnímu orgánu I. stupně zmocněnec stěžovatelky, který požádal o nahlédnutí do spisu. Spis byl předložen k nahlédnutí v době od 13:05 hod do 13:10 hod. a zmocněnci byly k jeho žádosti vydány kopie listin ze spisu. Spis obsahuje rovněž plnou moc ze dne 6. 12. 2017 udělenou zmocněnci k nahlížení do spisu. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 1. 2018 vyznění, že ukončil dokazování ve věci podezření ze spáchání přestupku

pokračování

stěžovatelky, a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dal stěžovatelce možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a současně se k nim vyjádřit. Stěžovatelka této možnosti nevyužila. Dne 21. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Ani další námitky, že stěžovatelka byla zkrácena na svých právech procesních nelze přisvědčit, neboť nemá oporu ve spise.

[18] Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu „[v] obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h., a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.“ Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích „při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.“

[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatelky ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl výše uvedený úřední záznam, oznámení o přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, záznam o přestupku a fotodokumentace. Z pořízených fotografií a záznamu o přestupku z měřicího zařízení je pak zřejmé, že kontrolované motorové vozidlo, které řídila stěžovatelka, mělo v obci naměřenou rychlost ± 75 km/hod. Uvedené důkazy správní orgán I. stupně řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v odůvodnění příkazu, tak i v odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že příkazní řízení je upraveno obecně ve správním řádu a v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Podle § 90 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky může správní orgán o přestupku rozhodnout příkazem. Podle § 150 odst. 3 správního řádu „proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje.“ Poněvadž žádný právní předpis neumožňuje správnímu orgánu za této situace (znovu) zahájit správní řízení, zrušený příkaz nutně nahrazuje oznámení o zahájení správního (přestupkového) řízení. To znamená, že sice přestává působit jako rozhodnutí o přestupku, neboť tato jeho funkce se podáním odporu ruší, nicméně zůstává dále existovat jakožto oznámení o zahájení řízení. Účelem formálního zahájení řízení je, aby bylo účastníku řízení zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby mu bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 216/2015 – 44). Lze tak konstatovat, že stěžovatelka byla o této skutečnosti informována doručením příkazu, v němž bylo popsáno jak její jednání, tak jeho právní kvalifikace, včetně podrobného popisu, jakým způsobem byl její přestupek zadokumentován a jaké listiny se nacházejí ve správním spisu. Neobstojí tak její argumentace, že nebyla vyrozuměna o provedeném dokazování. Naopak lze souhlasit s krajským soudem, že všechny listiny, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, byly po celou dobu řízení součástí správního spisu, stěžovatelka se s nimi seznámila prostřednictvím zmocněnce a posléze jí byla dána možnost se s nimi opětovně seznámit.

[21] Namítá-li stěžovatelka, že správním orgánem I. stupně nebyl sepsán protokol dle § 18 správního řádu, Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že obecně platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51,

nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.

[22] Stěžovatelka sice nesouhlasí s názorem žalovaného a krajského soudu ohledně hodnocení dokazování, nicméně sama nepředložila žádné relevantní důkazy, které by mohly dostatečně zpochybnit závěry správních orgánů, kromě obecných námitek směřujících ke kvalitě měřicího přístroje. Správní orgán vždy posuzuje důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení a ve všech souvislostech. To zcela jistě neznamená, že některý z důkazních prostředků má *a priori* vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů a zejména i další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci však na stranu druhou dávají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se věc udála. Bylo tedy na správních orgánech, aby v uvedených intencích přistupovaly k důkazům ve správním spise a v jejich postupu Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení.

[23] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, mimo jiné zdůraznil, že v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Nejvyšší správní soud shledal postup krajského soudu souladný s výše uvedenými závěry NSS v citovaném usnesení. Pokud by krajský soud zjistil, že správní orgány skutkový stav řádně nezjistily, zcela jistě by bylo na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil, a to i provedením důkazů nových. Krajský soud však vzal skutkový stav za řádně zjištěný, což také v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě odůvodnil. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí stěžovatelky řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, v rámci řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu